

ת"פ 32961/11/15 - מדינת ישראל נגד יהודה יוגד

בית משפט השלום בחדרה

16 מרץ 2017

ת"פ 32961-11-15 מדינת ישראל נ' יוגד

לפני כבוד השופט אהוד קפלן
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יהודה יוגד

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד שגיב אמיר

הנאשם: בעצמו

ב"כ הנאשם: עו"ד ברק כהן

הכרעת דין

כתב האישום:

1. הנאשם והמתלוננת היו בזמנו חברי סיעת מרצ במועצת העיר כפר-סבא.

ביום 19/3/15 שניהם נכחו בחתונת מכר משותף באולם אקו בחדרה.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם תקף את המתלוננת באופן שאחז בידיו בכתפה, דחף אותה בחוזקה והפילה ארצה.

כתוצאה מכך, נחבלה המתלוננת חבלה של ממש - פצע מדמם.

בהמשך האירוע, כך נטען, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה כי אם זה ימשיך, הוא יזרוק אותה לנחל

עמוד 1

חדרה, וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה.

2. הוראות החיקוק המיוחדות לנאשם הן:

א. **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** - סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ב. **איומים** - סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ראיות התביעה:

3. עדי התביעה מתחלקים לשתי קבוצות:

- אלו שנכחו באירוע ומעידים על מה שראו ושמעו כמקור ראשון.

- אלו שלא נכחו באירוע, חלקם באים לתאר אמרת קרבן אלימות סמוך לאחר

המעשה, וחלקם באים להסביר מדוע התלונה למשטרה לא הוגשה מיד לאחר האירוע, אלא רק בחלוף הזמן.

4. המתלוננת העידה שבעודה מדברת עם הכלה, היא הרגישה שמישהו תופס אותה ומטיח אותה על הרצפה. היא הרימה את הראש וראתה את הנאשם עומד מעליה וצועק שיזרוק אותה לנחל ויטביע אותה. היא מתקשת שממגע פיזי קל לא הייתה נופלת לרצפה, ומשוכנעת שהנאשם הפעיל עליה כוח על מנת להפילה ארצה.

5. נתנאל בר-לב, בן דוד של החתן, עמד ליד הכלה והמתלוננת ברגע האירוע.

בבית המשפט הוא העיד לגבי הנאשם כי: **"הוא פשוט בא אליה ודחף אותה"**.

העד התרשם שזו תקיפה מכוונת ולא מגע שמכוון להסב את תשומת-לבה. הוא העיד שמיד כשראה את האירוע אמר שהנאשם צריך להיענש על מעשהו.

הוא גם העיד שהנאשם אמר למתלוננת: **"אם זה ימשיך ככה, אני דוחף אותך לנחל"**.

6. יעל אלפנדרי, העידה שהנאשם דחף את המתלוננת על הרצפה, וכשהמתלוננת שאלה לפרש הדבר, אמר: **"הייתי צריך לדחוף אותך לנחל"**.

7. לעניין "כבישת" או "אי-כבישת" העדות, העיד עילאי הרסגור-הנדן, ראש סיעת מרצ בעיריית כפר-סבא, והסביר שהיה שיקול שלא לפגוע בתדמית הסיעה ולכן לא רצו שתוגש תלונה למשטרה, אלא העדיפו לברר את העניין ברמה כזו או אחרת, במוסדות הפנימיים של המפלגה. לימים, עזב הנאשם את הסיעה ואז הרציונל שעמד בבסיס ההחלטה שלא לפנות למשטרה, כבר לא היה בר-תוקף.

8. לעניין אמרת המתלוננת סמוך לאחר מעשה - העידו הוריה ששמעו ממנה בסמוך אח"כ כי הותקפה. כמו כן, הוגשה תעודה רפואית ת/1 (מיום 6/4/15 כ- 17 ימים לאחר האירוע) בה נאמר שקיימים סימני פצע שפשוף ולטענתה נובעים מכך שנדחפה בחתונה ביום 19/3/15.

מאידך הוגש גם צילום של החבלה שנערך למחרת היום על ידי אביה של המתלוננת (ת/2).

ראיות ההגנה:

9. מטעם ההגנה העידו הנאשם ובת-זוגו שנכחה באירוע, וכן חברתו לסיעה רויטל לן-כהן ועופר ארובס, שלא נכחו באירוע, אלא העידו על מה שניתן לכנות כתככים פנימיים בסיעת מר"צ בעירייה, והלך רוח שנועד להשקיט את העניינים עד לפרשית הנאשם מהסיעה ו"להיכנס בו" (ובאשתו) לאחר פרישתו.

10. הנאשם העיד כי לא דחף את המתלוננת בכוונה לפגוע בה, אלא דחיפה קלה בכתף כדי להסב את תשומת לבה ולמחות על דברים ששמע (או שנדמה ששמע) מפיה בסמוך לפני זה, שפגעו בכבודה של אשתו.

לעניין האיום, העיד שלא איים לזרוק את המתלוננת לנחל, אלא הציע לה לשטוף את פניה במי הנחל ולהתרענן. כך אמר גם בחקירתו במשטרה (ת/5) בשורה 38 "**אני אמרתי לה תלכי לנחל, תשטפי פנים. לא זוכר. משהו בסגנון**".

הנאשם הודה שהיה נסער.

11. אווה ורסנו יוגד, אשתו של הנאשם, העידה שהנאשם שם יד על הכתף של המתלוננת והמתלוננת נפלה.

לגבי האיום הנטען - העידה שאמר משהו כמו "**התחממת, תתקררי בנחל**".

דין והכרעה:

12. אין מחלוקת שהנאשם, בהיותו נסער, ניגש למתלוננת ודחף אותה קלות בכתפה (לטענתה דחיפה

חזקה מאוד) והנאשם אינו מכחיש שהמתלוננת נפלה ונחבלה קלות.

למעשה בכך התקיים היסוד העובדתי של עבירת התקיפה, ועל כך גם ב"כ הנאשם אינו חולק.

13. עם זאת, עבירת התקיפה מצריכה גם יסוד נפשי של מודעות - כלפי טיב המעשה וכלפי התקיימות הנסיבות.

על התביעה להוכיח שהנאשם, אפילו אם לא חפץ לתקוף את המתלוננת, היה לפחות מודע לכך שהוא מבצע בה אקט פיזי אלים של תקיפה, נגד רצונה.

מודעותו של הנאשם היא מן הדברים שבלב, ובדרך כלל, משלא קדמו לה דברים מפורשים וברורים, בית המשפט צריך להסיק על קיומה (או על אי קיומה) מהנסיבות כפי שהוכחו בפניו.

חלק מהנוכחים סברו שהנאשם התכוון לפגוע במתלוננת (כך לפי נתנאל בר-לב).

המתלוננת עצמה הבינה שזה הנאשם רק אחרי שנפלה, ומדבריה לא ניתן למצוא סימוכין למודעותו של הנאשם באשר לביצוע אקט פלילי אלים.

משהבינה שזה הנאשם - הייתה משוכנעת שתקף אותה ביודעין.

יעל אלפנדרי אמרה שהנאשם דחף את המתלוננת ולא השתמשה במונח "הכה", כלומר השתמשה במונח ניטרלי, טכני, שיכול ללמד על קיום היסוד הפיזי של העבירה (שאינו שנוי במחלוקת) אך לא על היסוד הנפשי.

14. כאמור, הן הנאשם והן אשתו העידו שהנאשם שם למתלוננת יד על הכתף ושהיא נפלה.

מעדות שניהם עולה ניסיון להסב את תשומת לבה של המתלוננת ולא ניסיון לפגוע בה פיזית.

נכונותו של רצף האירועים כפי שתואר על ידי הנאשם ואישתו, לא הופרכה, וממילא לא ניתן לומר שהתביעה הוכיחה מעבר לספק סביר את התקיימות היסוד הנפשי של עבירת התקיפה.

אחרי הכל, לא כל מגע פיזי הוא תקיפה, ובהעדר מודעות לנסיבות - אין עבירה.

משכך, אני קובע שאשמת הנאשם בעבירת התקיפה לא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי.

15. באשר לעבירת האיומים - מדובר בעבירה המצריכה כוונה של ממש, ועוד לפני כן היא מצריכה התקיימות יסוד פיזי של איום.

סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, קובע כי "**המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה**

שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב, בפרנסתו שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו - דינו מאסר 3 שנים".

ברור, שאם הוכח שהנאשם אמר את מה שנטען בכתב האישום (שאם זה ימשיך כך הוא יזרוק את המתלוננת לנחל) אזי הוא עבר עבירת איומים.

16. האם הנאשם אמר את הדברים שיוחסו לו?

המתלוננת העידה שחד משמעית כן.

נתנאל ברלב העיד שאמר.

הכלה יעל אלפנדרי שמעה אותו אומר "הייתי צריך לדחוף אותך לנחל"

הנאשם העיד שאמר לה ללכת לשטוף פנים בנחל וכך העידה גם אשתו שלטענתה שמעה אותו אומר משהו כמו: לכי תתקררי בנחל.

17. הנה כי כן אפילו לא כל עדי התביעה תומכים בגרסה המפלילה את הנאשם. הכלה שמעה משהו שבכלל איננו איום. גרסתה לא הופרכה, אין לשלול את גרסתה כאפשרית, במובן זה שלא ניתן לומר שהוכח מעבר לספק סביר שנוסח דברי הנאשם, ששנויים במחלוקת בין הנוכחים, הוא דווקא זה שבכתב האישום.

הואיל והספק הסביר נותר בעינו, יש לזכות את הנאשם גם מעבירת האיומים.

18. בית המשפט מוצא את הנאשם זכאי.

הדיסק מוחזר לסניגור.

התיק ירשם כסגור.

הודעה זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בחיפה.

**ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ז,
16/03/2017 במעמד הנוכחים.
אהוד קפלן, שופט**

